

Sygn. akt XI W 554/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Oskarżyciel publiczny M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lipca 2015 roku

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **D. K.**

syna D. i E. z domu S.

urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 30 listopada 2014 r. ok. godz. 01:10 w W. na Moście Ś. będąc w stanie po użyciu alkoholu 0,23 mg/l; 0,21 mg/l, kierował samochodem marki R. nr rej. (...)

tj. za wykroczenie z art. 87 §1 kw w związku z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. Z 2012r. poz. 1137 ze zm.)

orzeka:

I. obwinionego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 8 (osiem) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 kw zalicza obwinionemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 listopada 2014 roku do dnia 7 lipca 2015 roku;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpw w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 554/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2014 roku D. K. w godzinach nocnych poruszał się ulicami (...), prowadząc samochód marki R. o nr rej. (...). Około godziny 1:10 na Moście Ś. został zatrzymany do kontroli przez patrol Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji. D. K. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z następującymi wynikami: I badanie przeprowadzone o godzinie 1:15 – 0,23 mg/l, II badanie przeprowadzone o godzinie 1:31 – 0,21 mg/l. Badania zostały wykonane urządzeniem A.-Sensor IV CM nr fabryczny (...), dla którego wystawione było aktualne świadectwo wzorcowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 90);
- notatki urzędowej (k. 1);
- protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2);
- świadectwa wzorcowania (k. 3).

D. K. przyznał się przed Sądem do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 7 lipca 2015 r. obwiniony wyjaśnił, iż ma świadomość popełnionego wykroczenia, bardzo żałuje tego, co się stało oraz podkreślił, iż zdarzyło się to po raz pierwszy. Podał, że prawo jazdy posiada od 18 roku życia, nie był wcześniej karany za przestępstwo i na pewno taka sytuacja więcej się nie powtórzy. Ponadto twierdził, że prawo jazdy jest mu niezbędne w pracy, gdyż wykonuje zawód przedstawiciela handlowego. Obwiniony oznajmił, że pracodawca poinformował go, iż w wypadku utraty przez niego prawa jazdy zostanie on zwolniony z pracy, a już w chwili obecnej obwiniony nie otrzymuje pełnego wynagrodzenia. Utrata pracy według obwinionego wiązałaby się z bardzo negatywnymi dla niego skutkami, gdyż nie byłby w stanie pokrywać kolejnych rat kredytu oraz opiekować się swoimi dziadkami, którzy mieszkają w P., są osobami starszymi i schorowanymi. Obwiniony w dalszej części twierdził także, iż wsiadając do samochodu był pewny, że w jego organizmie nie ma już alkoholu. Podał, że w trakcie obiadokolacji w godz. 17-18 wypił dwa piwa, następnie zaś ok. godz. 22.00 położył się spać. Wskazał, że ok. godz. 24.00 otrzymał telefon odnośnie możliwości odbioru rzeczy z sali konferencyjnej. Z uwagi na to, że, jak podał, nie czuł śladów alkoholu, wsiadł do samochodu. Następnie ok. godz. 1:00 w nocy został zatrzymany do rutynowej kontroli. Podkreślił przy tym, iż wcześniej nie wykonał żadnego niebezpiecznego manewru. Na koniec obwiniony wskazał, iż chciał zadośćuczynić za popełnione wykroczenie i wsparł finansowo fundację N. pomagającą osobom poszkodowanym w wypadkach.

Obwiniony złożył wniosek w trybie art. 73 kpw o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1000 zł oraz orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy ujawniony w czasie rozprawy dał podstawy do uznania, iż obwiniony popełnił czyn zarzucony mu wnioskiem o ukaranie.

W ocenie Sądu wyjaśnienia złożone przez obwinionego D. K. zasługują na wiarę w części, w której przyznał się on do spożywania alkoholu w dniu 30 listopada 2014 roku i po jego użyciu kierowania samochodem marki R. o nr rej. (...), albowiem korelują z pozostałym uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, a w szczególności notatką urzędową (k. 1) oraz wynikami badań stanu trzeźwości (k. 2). W pozostałej części, mającej istotne znaczenie dla oceny winy obwinionego, w zakresie ilości spożytego alkoholu, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego. Według Sądu wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie są przyjętą przez niego określoną linią obrony, zmierzającą do pomniejszenia swojej odpowiedzialności. Wskazywał na to znaczny stopień stanu po użyciu alkoholu, będący

na pograniczu stanu nietrzeźwości. Odnosząc się do twierdzeń obwinionego, iż po spożyciu alkoholu w godzinach popołudniowych nie czuł w swoim organizmie śladów alkoholu w godzinach wieczornych i wsiałł za kierownicę samochodu wskazać należy, iż obwiniony, jako osoba dorosła i wykonująca zawód, z którym wiąże się częsta jazda samochodem, powinien zdawać sobie sprawę z tego, w jaki sposób alkohol oddziałuje na organizm człowieka i jak może to wpłynąć na fakt prowadzenia pojazdu. Jednocześnie wskazać należy, że wyjaśnienia obwinionego w zakresie dotyczącym tego, iż w związku z zatrzymaniem w sprawie poniósł już wystarczającą dolegliwość poprzez fakt utraty części zarobku i straty finansowe mogą być rozpatrywane przez Sąd jedynie jako okoliczności mogące mieć znaczenie przy orzekaniu o wymiarze kary.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne wyniki badań przeprowadzone urządzeniem A.-Sensor IV CM nr fabryczny (...), które znalazły odzwierciedlenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości obwinionego (k. 2). Dokument ten jednoznacznie potwierdza czas przeprowadzonych badań. Do protokołu dołączono wydruki dwóch pomiarów. Protokół został podpisany przez obwinionego. Podczas rozprawy żadna ze stron nie zakwestionowała w/w protokołu. Z opisu urządzenia A.-Sensor IV CM wynika, iż niepewność pomiaru przy wartości odniesienia 0,25 mg/l wynosiła 0,01 mg/l. Uwzględnivszy więc niepewność pomiaru zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez obwinionego przy I badaniu kształtowała się na poziomie od 0,22 mg/l do 0,24 mg/l.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania autentyczności tych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. W związku z tym, iż dowody te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w ocenie Sądu nie zachodziły żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność.

Ponadto Sąd ujawnił bez odczytywania dokumenty przedstawione przez obwinionego oraz dotyczące obwinionego: dane o karalności (k. 9-10, 37), umowa o pracę wraz z aneksem (k. 49-54), oświadczenie pracodawcy (k. 55), umowa kredytu (k. 56-65), oświadczenie dziadków obwinionego (k. 66), dokumentacja dotycząca dziadków obwinionego (k. 67-70), dokumentacja działalności charytatywnej obwinionego (k. 71-84). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności w/w dokumentów i jako takie stanowią pełnoprawną część zgromadzonego materiału dowodowego. Ponadto żadna ze stron nie zakwestionowała podczas rozprawy tych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Dokumenty te nie stanowiły natomiast podstawy ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz nie miały wpływu na rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności za wykroczenie popełnione przez obwinionego. Sąd uwzględnił je jedynie przy orzekaniu o wymiarze kary.

W świetle zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego stwierdzić należy, iż wina obwinionego D. K. oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych, nie budziło wątpliwości Sądu, że D. K. w dniu 30 listopada 2014 roku spożył alkohol przed rozpoczęciem jazdy samochodem oraz, że w czasie tej jazdy znajdował się w stanie po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 46 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi (tekst jednolity Dz. U. z 2012r. poz. 1356 ze zm.) zawierającego definicję legalną stanu po użyciu alkoholu. Zgodnie z przywołanym wyżej przepisem stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg w 1dm³. Wynik badania nie był kwestionowany przez strony. W ocenie Sądu powszechnie wiadome jest, że alkohol utrzymuje się w organizmie przez jakiś czas po jego spożyciu. Obwiniony, jako osoba dorosła powinien był przewidywać konsekwencje spożywania alkoholu, nawet w niewielkiej ilości. Zwłaszcza kierowcy znają fundamentalną zasadę zachowania bezpieczeństwa na drodze, którą jest zachowanie trzeźwości przez wszystkich uczestników ruchu drogowego. D. K. swoim zachowaniem wypełnił zatem dyspozycję art. 87 § 1 kw. W niniejszej sprawie nie doszło co prawda do faktycznego zagrożenia bezpieczeństwa na drodze, ale dla bytu wykroczenia z art. 87 § 1 kw taki skutek nie jest wymagany.

Stosownie do treści art. 87 § 1 kw, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych. Zgodnie zaś z art. 87 § 3 kw, w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1 orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów.

Wykroczenie określone w art. 87 § 1 kw ma charakter powszechny i formalny. Popełnić je może każda osoba prowadząca pojazd w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Czyn ten można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Wystarczające jest samo prowadzenie pojazdu po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji omawianego przepisu jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, które zostaje zagrożone przez osobę prowadzącą pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania. Nie jest tutaj wymagane spowodowanie realnego zagrożenia, lecz chodzi o zagrożenie abstrakcyjne. Prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka zawsze jest niebezpieczne i nie ma potrzeby udowadniania tego niebezpieczeństwa. Oczywistym jest bowiem fakt, że kondycja prowadzącego pojazd jest niezwykle istotna dla bezpieczeństwa ruchu oraz jego uczestników.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Wobec powyższego Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki do poniesienia przez obwinionego odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd na podstawie art. 73 kpw w zw. z art. 64 § 2 kpw nie uwzględnił wniosku obwinionego o skazanie go i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, z uwagi na fakt, iż wnioskowi sprzeciwił się oskarżyciel publiczny.

Uznając D. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd na podstawie art. 87 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1500 złotych. Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Sąd miał na uwadze w szczególności stopień winy sprawcy oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu ustalony zgodnie z art. 47 § 6 kw. Okolicznością łagodzącą w stosunku do D. K. był fakt jego uprzedniej niekaralności za przestępstwa (k. 37) oraz dotychczasowa niekaralność za wykroczenia drogowe związane z prowadzeniem pojazdu po użyciu alkoholu (k. 9-10). Podkreślenia wymaga również fakt, że obwiniony żałował swojego czynu oraz poniósł w związku z nim straty finansowe związane z częściową utratą zarobku. Ponadto obwiniony wsparł finansowo fundację pomagającą osobom poszkodowanym w wypadkach drogowych. Wskazać należy również, iż natężenie ruchu ok. godz. 1:10 w nocy nie było zbyt wysokie. Natomiast jako okoliczności obciążające należało uznać znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu zwłaszcza w kontekście nagminności tego typu wykroczeń i przestępstw w ostatnim czasie w Polsce oraz znaczny stopień stanu po użyciu alkoholu, będący na pograniczu stanu nietrzeźwości. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia, uwzględnia ona także możliwości zarobkowe i sytuację materialną obwinionego i będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów prewencji ogólnej a także sprawiedliwa w odbiorze społecznym. Z drugiej strony kara ta musiała być dostatecznie dolegliwa dla obwinionego, aby zostały w stosunku do niego osiągnięte cele kary, w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze. Obwiniony przyznał się do spożywania alkoholu. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara i środek karny spowoduje, że będzie przestrzegał porządku prawnego i po raz drugi nie usiądzie za kierownicą samochodu po alkoholu.

Na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw Sąd orzekł wobec obwinionego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 miesięcy. Zdaniem Sądu okres ten będzie wystarczający, aby obwiniony uświadomił sobie naganność swojego czynu i nie powrócił już do takiego wykroczenia w przyszłości. Okres na jaki orzeczono środek karny odpowiada, w ocenie Sądu, wadze popełnionego przez obwinionego wykroczenia. Ponadto okres ten jest adekwatny do stopnia zagrożenia spowodowanego przez obwinionego dla innych uczestników ruchu. Podkreślenia wymaga, iż ilość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u obwinionego znajdowała się na granicy nietrzeźwości. Wprawdzie Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów w granicach od 6 miesięcy do 3 lat ale biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż orzeczony okres obowiązywania środka

karnego jest wystarczający do tego, aby obwiniony odczuł nieopłacalność niebezpiecznego postępowania, jakim jest kierowanie pojazdem po użyciu alkoholu. Określony czas, na który obwiniony został wyeliminowany z ruchu, umożliwi mu wnikliwe przeanalizowanie swojego postępowania. W ocenie Sądu właśnie taki orzeczony środek karny jest adekwatny do stopnia zagrożenia spowodowanego przez obwinionego dla innych uczestników dróg i przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa na drogach. Obwiniony natomiast uświadomi sobie naganność swojego czynu i nie powróci w przyszłości do popełnienia takiego wykroczenia.

Na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego środka karnego Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 listopada 2014 roku do dnia 07 lipca 2015 roku.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 150 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych) i ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (20 złotych); których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.).